

REBELL

Utgitt av RØDUNSDOM

Nr 4 -2000

15 kr

ISETT GRENSER 4
DEN NYE INTIFADAEN 10
HOLLYWOOD LJUGER 15
BRANNI SOSSENES LEIR 5

Rebell blir utgjeve av **Raud Ungdom**

Ansvarleg redaktør **Jørgen Strickert**

Fon **41 43 43 87** E-post jorgen@sosialisme.no

Bidragstatarar #3-00 **Brage Aronsen, Mathias Bismo,**

Kenneth Fuglemsmo, Pål Hellesnes, Hannah

Helseth, Øystein H. Hormo, Hege Bae Nyholt, og

Eivind Volder Rutle.

Takk til **Independent Media Center.**

Innhaldet i signerte artiklar representerer ikkje nødvendigvis Raud Ungdom sitt syn, men det hender.

Vil du vere med, så heng på. Neste Rebell kjem i mars, og daudstrek er 16. februar.

Adresse **Osterhausgata 27, 0183 Oslo**

Fon **22 98 90 70** Faks **22 98 90 55**

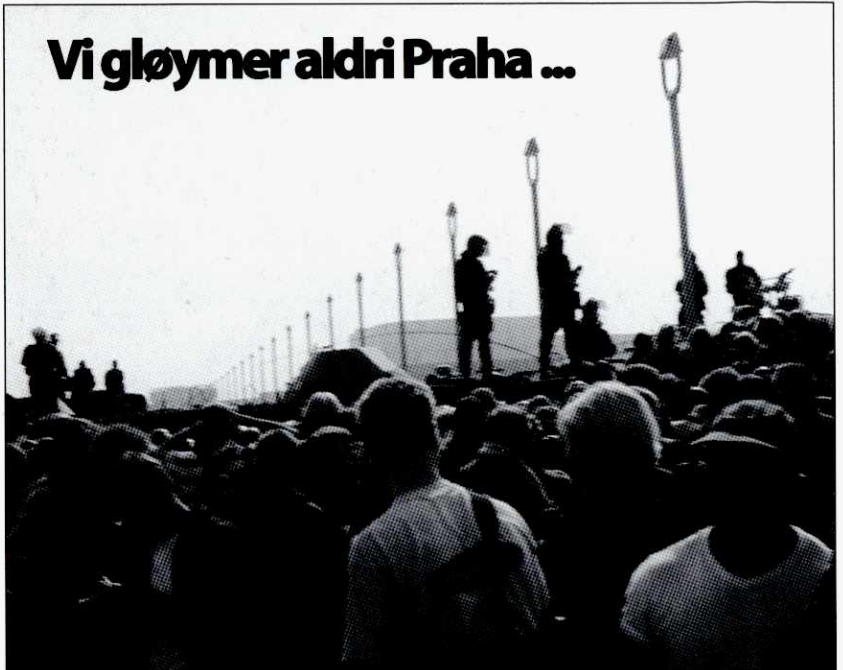
E-post rebell@sosialisme.no

På nett www.sosialisme.no

Kontonummer **0530 03 33062**

ISSN 0802-3786

Vi gløymmer aldri Praha ...

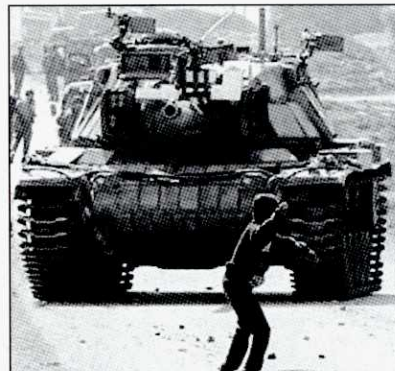

IMF og verdsbanken var samla til årsmøte i Praha i september. Dei 15.000 demonstrantane var ikkje invitert.

SIDE 6

abonnér på rebell

110 KR FOR 8 NUMMER. FON: 22 98 90 70

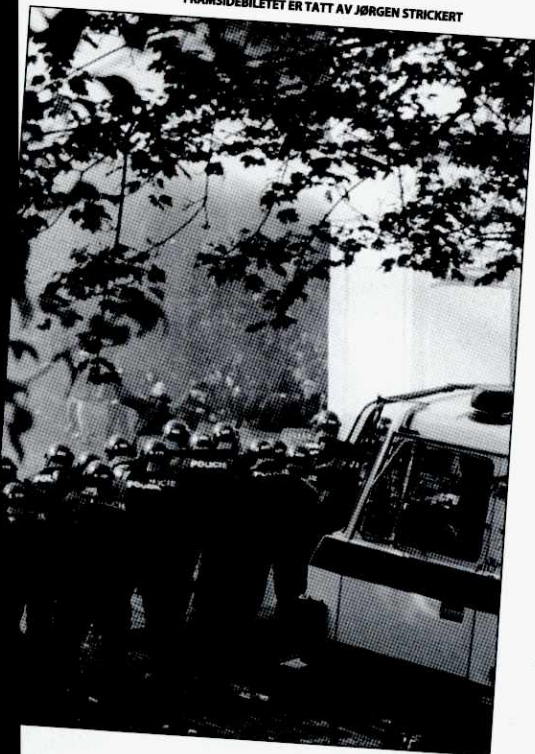

Intifada!

No kastar ungdom stein i Palestina igjen. Den nye intifadaen i Midtausten er korkje uforståeleg eller uløyselig.

SIDE 10

FRAMSIDEBILETET ER TATT AV JØRGEN STRICKERT

- 3 TØV & TANT**
- 4 !SETT GRENSER - fingra av fatet**
- 5 OKKUPÈR - ikkje aksepter**
- 6 SLAG I PRAG**
 - IMF og verdensbanken mot røkla**
- 8 MedieMOTmakt - INDYMEDIA**
- 9 IMPERIALISME for alle penga**
- 10 STEINKASTING mot KANONAR**
 - Palestinerne gjør opprør**
- 14 FeminiSJON**
- 15 FILMTRIKS i Hollywood**

kronprinsens kjærlighet

METTE-MARIT :ryster slottet

Nye sjokkavsløringer ryster den norske monarkiet i dets grunnvoller.

AV BENOIT PERRIN

Etter at ryktene om Mette-Marit Tjessem Høibys angivelige romanse med tidligere president og barne-skjender Slobodan Milosevic begynte å svirre i pressekreterser, har det vært taust fra Slottet. Ingen av de offisielle kildene Rebelle har vært i kontakt med har kunnet bekrefte rykteflommen, men ingen har heller vist vilje til å avkrefte påstandene om Mette-Marits forhold til eks-diktatoren.

Norges fremtidige dronning og Milosevic skal ha møttes på en fasjonabel danserestaurant i Horten, og resultatet skal ha blitt minst fire barn, som alle livnærer seg som kriminelle drosjesjåfører i Oslos underverden.

På sjekker'n: Slobodan og Mette-Marit svinger seg i vesten, og det er åpenbart at søt musikk er i ferd med å oppstå.

- Det er neppe tilfeldig at Slobodan valgte å trekke seg som president etter at

ryktene begynte å svirre, antyder en sentralt plassert hemmelig venn av fa-

milien. **Milosevic selv var i går kveld ikke tilgjengelig for kommentar, og det er foreløpig noe uklart hva slags samleiestilling paret skal ha benyttet.**

Det er ikke bekreftet at Mette-Marit i samarbeid med Milosevic planla å bortføre Kronprins Haakon og putte ham i en sekk. Ingen har heller kunnet avklare spørsmålet om hvorvidt også Prinsesse Märtha, statsminister Jens "Steklov" Stoltenberg og Wenche Foss - ja, monariket i sin allminnelighet - var offer for utspekulerte konspirasjoner på absolutt toppnivå i Oslos housemiljø. Mette-Marit, som tidligere har tilstått forhold om utagerende festing og annen dansemorro - og dessuten er fra sørlandet, står ikke i telefonkatalogen, og var derfor ikke tilgjengelig for kommentar i går aftes. Tvesset

Halvard Flatland har sagt opp sin stilling i TV2 i protest mot virksomheten.

Hva synes KJENDISENE?

Thorbjørn Jagland, viktigper:

- Det er alltid to sider i en konflikt.

Ellers vil jeg legge til at jeg for kort tid siden snakket i telefonen med både Yasser Arafat og Ehud Barak - og at jeg er på fornavn med opptil flere kjendiser og statsledere verden over.

Kari Anne Moe, revolusjonær:

- Monariket er avlegs! Vi i SU kjemper for en sosialistisk republikk. Vi vil imidlertid ikke under noen omstendighet assosieres med den udemokratiske venstresida. Vi står fullt og helt på SVs program, vi har bare helt andre standpunkter enn dem...

Gnu er også dyr!

AT RUSSERE OG vietnamesere og arabere slaktes for fote på film er en kjent sak. Det liker vi ikke. Men når det gjelder gnuen lukker vi øynene og holder for ørene.

Jeg snakker sjølsagt om naturfilmen. I slike filmer drepes

praktdyret gnu som om de skulle vært maur. Scenen er velkjent: En gjeng av dem skal over en elv, og plager ingen. Ut av en busk kommer "helten" (tiger, løve e.l.) og slakter hele hurven. Vi sitter foran skjermen og føler ingen ting. Imens gnir David

Attenborough og Hans Kristian Alsvik seg i hendene og skåler i gnugalle. Slik kan folkemordet på dyret som før hundens tid blei kalt "menneskets beste venn" fortsette, uten at noen av oss løfter en finger. Neste gang "ut i naturen" kommer på TV ber vi deg

slå av, og heller tenne et lys for alle gnuene som har blitt drept så vi i Vesten skal kunne gasse oss i rovdryvold.

Vennlig hilsen
Geir Nu

- HOLD FINGRA FOR DEG SJØL om jenter mot seksuell trakassering

Da jeg gikk med på å skrive om !SETT GRENSER, ante jeg knapt hva temaet gikk ut på. Jeg fikk vite at det var en kampanje for og av jenter mot seksuell trakassering. I begynnelsen betraktet jeg det som omtrent like spennende som et tørt knekkebrød med geitost. Det ble straks mer spennende da jeg tok en prat med jentene. De er sinte. Veldig sinte. De vil bestemme over kroppen sin sjøl.

av **Brage Aronsen**
blirf@hotmail.com

KAMPANJEN !SETT GRENSER er inspirert av en kampanje i Sverige som heter VÄGRA KALLAS HORA! Begge kampanjene har som mål å vise både jenter og gutter at kvinner ikke er til for gutters uhemmede forlystelse. Å forklare ungdom at det er jentas kropp og at hun bestemmer over den sjøl.

!SETT GRENSER har som mål å gjøre dette på en bra måte uten å bli moralistisk og oppfordre ungdom til å slutte å ha sex eller å slutte å flørte. Det er bare snakk om at jenta bestemmer hva folk skal få lov til å gjøre med henne. Det sjokkerer kanskje ikke at gutter ikke skjønner eller ikke vil skjønne dette, men at jenter selv ofte har problemer med å sette setter grenser er noe jentegjeng-ene bak kampanjen har fått erfare.

Kristine er en av pådriverne for !SETT GRENSER. Jeg har spurt meg hva som fikk jentene til å sette i gang kampanjen. Det spurte jeg Kristine om også. Hun ser på kampanjen som en nødvendighet i dagens Norge.

- Vi laga kampanje fordi vi veit, av egen erfaring og hva vi hører fra andre, at seksuell trakassering er et kjempeproblem for unge jenter. Men problemet har vært fullstendig usynliggjort. Mange unge jenter blir utsatt for regelrette overgrep i hverdagen, uten at noe gjøres for å stoppe det. Seksuell trakassering er forbudt ved lov i arbeidslivet. På skolen blir det knapt slått ned på i det hele tatt, men i stedet avfeid som guttas måte å flørte på eller et slags naturlig og uunngåelig del av unge jenter og gutters spill med hverandre, leverer Kristine kjapt.

- Unge jenter i dag blir fratatt friheten til å bestemme over sin egen kropp og lærere og andre autoriteter som burde tatt ansvar for problemet i sitt miljø, skylder som oftest på guttas hormoner.

Kampanjen har fått mye oppmerksomhet etter den startet. Jentene ble oversvømt av henvendelser fra tv, aviser og radio som alle ville ha intervjuer. De ble spurt om å holde

!FAKTA

- 69 % av alle jenter fra sjuende til niendeklasse har blitt kalt ludder og hore.
- 61 % har blitt tatt på rumpa mot sin vilje.
- 41 % har blitt tatt på puppene mot sin vilje.
- 71 % har sett andre jenter bli utsatt for uønsket seksuell oppmerksomhet.

manget et foredrag, og folk har til og med villet støtte prosjektet med penger. Jentene har fått føle at !SETT GRENSER var et veldig viktig og lenge etterlengta tiltak.

- Vi har nesten vært overraska over hvor mye oppmerksomhet !sett grenser ha fått, særlig i media, og hvor positive de aller fleste har vært. Men egentlig er det jo ikke så rart. Vi har tatt opp et veldig stort, men usynliggjort problem, og det er veldig mange som kjenner seg igjen i det vi prater om, sier Kristine. Hun virker fornøyd med engasjementet folk utafra har vist i forhold til kampanjen. Positiv respons har helt klart gjort folk ivrige.

Et spørsmål som umiddelbart slo meg under intervjuet med Kristine var hvordan guttene som kampanjementene snakket med reagerte. Jeg omgås selv gutter hver dag og er så altfor klar over hvordan de ser på slikt. Men Kristine har andre erfaringer med gutter.

- Stort sett har de vært veldig positive. Det virker som mange gutter er enige med oss i at seksuell trakassering er et problem. Men mange ser nok på det som noe de andre "kjipe" guttene driver med, og som ikke har så mye med dem å gjøre, mener Kristine. Hun presiserer at !SETT GRENSER ikke er en

kampanje retta mot gutter, men en kampanje som handler om at gutter må respektere de grensene jenter setter. Jentene har mange ganger spurt seg selv om hva som får gutter til å oppføre seg slik overfor jenter.

- Jeg er temmelig sikker på at seksuell trakassering handler om makt. Noen ganger bruker gutter det for å bestemme over jenter, noen ganger for å skaffe seg makt i forhold til andre gutter. Jeg tror det finnes mange motiver. Men det som ligger i bunnen er at gutter gjennom sosialiseringa lærer seg å se på jenter som mindreverdige. Derfor kan de tillate seg å behandle dem dårlig. Og gutter lærer å hevde seg og ta plass, selv om dette skulle gå på bekostning av andre. Så mens jentenes kjønnsrolle gjør at jenter ikke er så flinke til å markere seg og sette grenser, så er gutter tilsvarende dårlige til å tolke andres signaler og respektere de grensene som settes for dem.

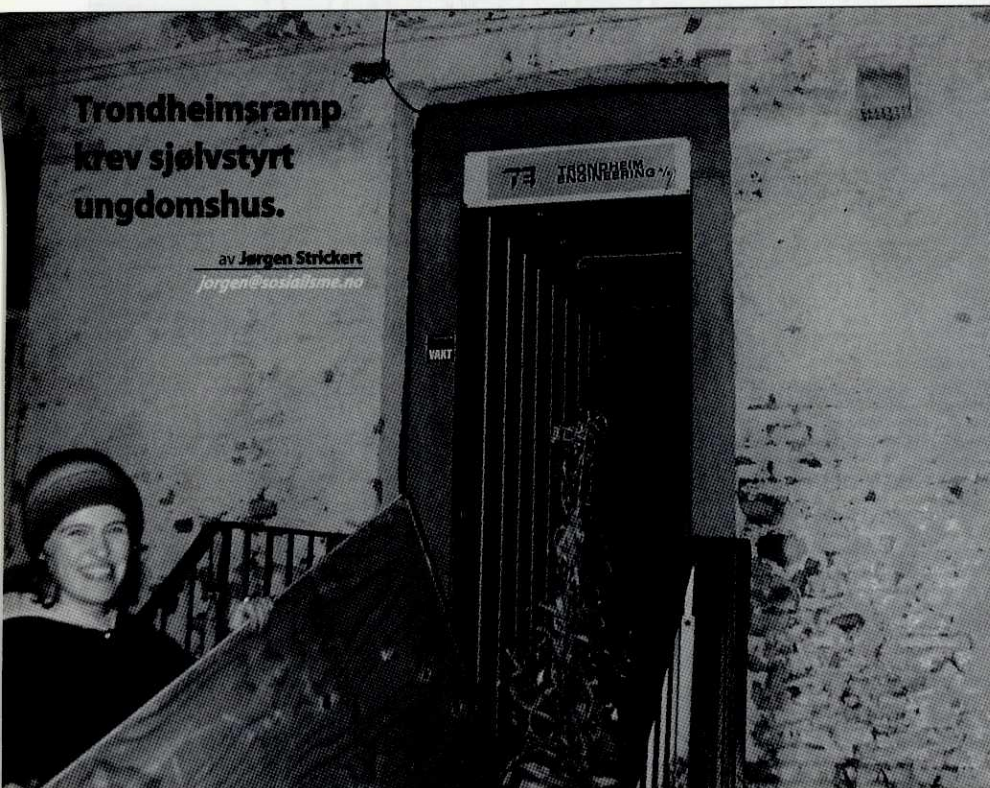
Jentene har reist rundt i noen deler av landet, men vil prøve å komme rundt der de ikke allerede har vært.

Vil du ha foredrag og lignende på din skole, ta kontakt med !SETT GRENSER på sett-grenser@postkassa.no eller www.sett-grenser.no

BRANNI SOSSENE'S LEIR

Trondheimsramp
krev sjølvstyrt
ungdomshus.

av Jørgen Strickert
joryen@socialisme.no

Munter okkupant på veg inn i den tomme bygarden på Nedre Elvehavn i Trondheim.

NATT TIL FREDAG 10. november tok rundt 40 ungdommar seg inn i eit forlatt murhus midt i Trondheims nye kaksebydel, Nedre Elvehavn. Omgjeve av kjøpesentra og millionleiligheitar gjenreiste dei kravet om eit brukarstyrt ungdomshus i trønderhovudstaden. Eit snautt døgn etter var okkupasjonen avblåst, men striden held fram.

Kampen for eit sjølvstyrt ungdomshus har pågått lenge i Trondheim. For tre år sidan kom kravet til uttrykk gjennom ein langvarig okkupasjon av bygarden Innherredsvegen 2d. Den gang vart ungdommane kasta ut av politiet etter å ha holdt stand i huset i fleire månader. Daværande trondheimsordførar, i dag bankdirektør Marvin Wiseth (H) var klokkaklar, og nekta å gå i dialog med aksjonistane. Arvtakar Anne Kathrine Slungård (H) er ikkje snauare, og slår fast at det ikkje er aktuelt å kome

ungomane i møte.

- Vi forhandlar ikkje med okkupantar, er omkvedet.

Ungdomane havdar på si side at dei fleire gangar har freista få kommunen i tale på lovleg vis, utan å bli tatt på alvor. Same natta som huset vart okkupert, vart det lagt ut nettsider for aksjonen, som går under namnet "Skyggesiden" - inspirert av byens siste komersielle nyvinning, kjøpesenteret "Solsiden" som ligg vegg i vegg med den okkuperte bygarden. Samtidig vart dører og vindu barrikadert, og ungdomane fekk lagt inn straum.

Etter eitt døgn vart imidlertid okkupasjonen avblåst, da ungdomane fekk nyss om at huset var privat eigd. Formålet var å okkupere eit av Trondheim kommunes forlatte hus, for å synleggjere den uansvarlege kommunale forvaltninga av bygg og eiendom.

Ei veke seinare slo ungdomane til igjen, denne gang i bystyresalen i Trondheim. Omlag 60 aksjonistar inntok møtelokalet og krevde å få prate med politikarane. Det fekk dei imidlertid ikkje - i staden truga administrasjonen med å ringe etter politiet.

Sjølv om sjølve okkupasjonen er avblåst, er det framleis liv i aksjon "Skyggesiden". Ungdomane held allmøte på UFFA-hus i austbyen ein gang i veka.

For oss så er du fortsatt størst

En av norsk rocks fremste personligheter, Joachim "Jokke" Nielsen, ble funnet død den 17.10.00. Han ga ut 6 plater med sine "Valentinere", et soloalbum, og to med "The Tourettes". Han var i gang med å spille inn sin tiende plate.

Jokke er mannen bak sanger som "To fulle menn", "Øl", "Sola skinner", "Action", "Gutta", og "En perfekt dag". Han er en av de som har beskrevet livet på skyggesiden på en åpenhjertig og ærlig måte, og han mottok i 1992 Spellemannsprisen for plata "Frelst".

Han ble bare 36 år. "Gatas Poet" har gitt oss mye, og vi synes han fortjener en hyllest. Vi har derfor tillatt oss å skrive om en av hans mange udødelige låter - låta "Tempo".

Den oppvoksende slekt
Er fattig på fornøyelser
All den dritten som dem hører
Må være dårlig for fordøyelsen
Britney og Spice Girls
Før så het det drittmusikk
A1 og Take That
Ingenting er som den gang
Vi hørte Jokke!

Det skulle vise seg at
ikke "Alt kan repareres"
Vel, "Et hundeliv" er over,
Etter "III"-tiseks år.
Du ble neppe "Frelst",
Men "Alt kan repeteres",
selv om ingenting blir bedre.
"Spenn" mangla du,
og "Nykter" var du sjelden.
Du forlot oss i "Trygge Oslo",
Men ga oss i alle fall "Billig Lykke".

16. mai og lille julaften blir aldri det samme!
Vi er mange i vår generasjon som skylder deg store deler av vår ungdomstid.
Musikken du ga oss lever videre.
Takk skal du faen meg ha!

av Lars Tveiten og Janne Håkonsen

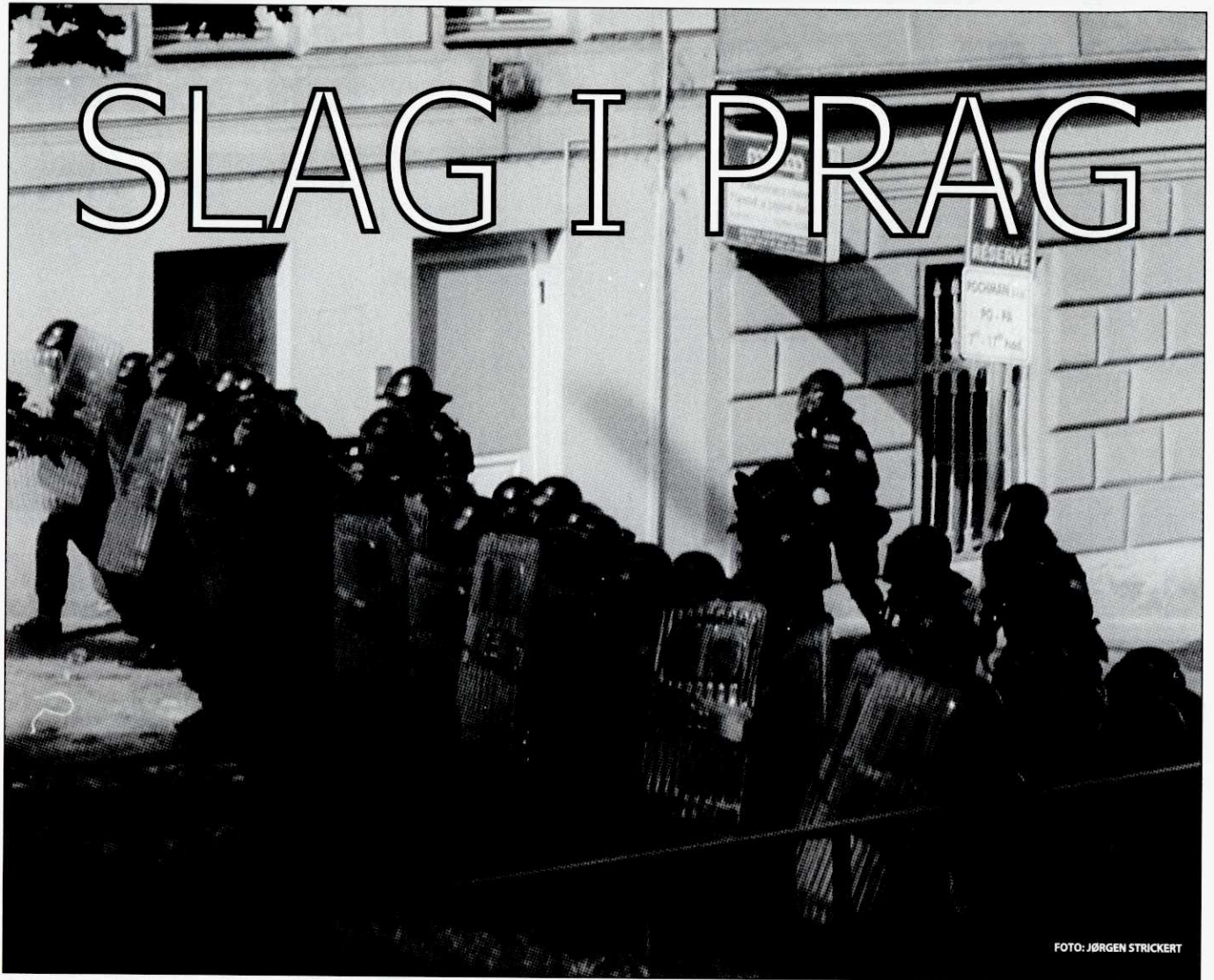

FOTO: JØRGEN STRICKERT

Den siste uka i september, avholdt IMF og Verdensbanken årsmøte i Praha. Tusener av delegater fra alle medlemslanda var i byen for å legge planer for valutafondet og Verdensbankens fortsatte plyndring av de fattige landa. Men det var ikke delegatene som satte mest preg på bybildet i Praha denne uka – det var det de 15 000 demonstrantene som gjorde...

av **Kenneth Fuglemsmo**
 raudfane@crosswinds.net

ARBEIDET MED DEMONSTRASJONENE i Tsjekias hovedstad, starta seks måneder tidligere. Fra da av var det klart at Praha 2000 skulle bli Europas svar på "battle in Seattle" året før. Initiative Against Economical Globalization (INPEG) blei stifta som ei tverrpolitisk og internasjonal gruppe, som tok på seg den tunge oppgaven å koordinere og organisere demonstrasjonene i Prahas gater.

Mange har i senere tid anklaga INPEG for rot og snever mobilisering til den store dagen, men alle er nok enige om at oppgaven ikke var av de minste.

Norsk markering

Kvelden før den store demonstrasjonen, markerte norske aksjonister seg utafør den norske ambassaden i Tsjekia. Et par hundre

nordmenn og -kvinner laga ei menneskelenke rundt ambassadeboligen, mens ei gruppe av demonstrantene blei budt på kanapéer inne på mottagelsen. Her gikk antikapitalister av alle avskyggninger rundt blant de inviterte slipsgjestene. Det var lett å se hvem som ikke passet inn.

Diskusjonen mellom aksjonistene og ambassadøren blei raskt høylytt og demonstrantene krevde ambassadørens underskrift på et skriv hvor Norge forplikta seg til å jobbe for ei sletting av u-landas gjeldsbyrder. Ambassadøren gjorde ikke mine til å underskrive, og sa at hun ikke kunne forplikte seg til noe på Norges vegne. Dette var ikke det svaret aksjonistene ville ha, men kanskje det de venta. Etter hvert utvikla situasjonen på ut-sida seg, for da deler av demonstrasjonen vil-

le forlate stedet, begynte enkeltpersoner (hovedsakelig fra organisasjonen Internasjonale Sosialister) å presse på for fortsatt sperring av ambassadørboligen. Dette var stikk i strid med hva som var planlagt i fellesskap for demonstrasjonen, men slike argumenter blei avfeid med at "enhver demonstrasjon har sin egen dynamikk".

Det var tydelig splittelse i gruppa, men til slutt kunne ambassadøren forlate stedet for å delta på en gallamiddag. Under hele demonstrasjonen sto opprørspoliti klart til å gripe inn mot aksjonistene.

D-dagen

Demonstrasjonen den 26.september var demonstrasjonen med stor "D" denne uka. Rundt søtti demonstrasjoner var varsla i løpet

Steinkastende anarkister braker sammen med tjekkisk opprørspoliti ikke langt fra møtet.

av sju dager, men denne skulle nøste sammen alle tråder til ei stor mønstring av aktiviteter.

Den ene oppmøteplassen var utafør ei kirke midt i Praha. Her blei det spilt tekno-musikk for ei litt broket forsamling av spanske anarkister, tyrkiske marxist-leninister, nederlandske sosialister og norske antikapitalister av diverse slag. Homse- og lesbebevegelsen sto kanskje for det mest fargerike innslaget på plassen. To norske fagforeningsfaner vaia over den norske delen av plassen.

Norge hadde en delegasjon på rundt 450 folk, noe som er temmelig imponerende, lavt folketall og lang vei tatt i betraktning. Snart satte folkemengden seg i bevegelse, og fra da av var demonstrasjonen lyst ulovlig av politiet. Man hadde nemlig fått tillatelse til å demonstrere – så lenge man sto i ro...

15 000 mot IMF og WB

Toget av demonstranter dekket gatene i bredden, og man kunne verken se starten eller slutten på den enorme marsjen. Antallet demonstranter i Praha er usikkert. Noen medier sier 20 000, andre sier 10 000 – så det tryggeste er vel å anta at det var rundt 15 000 der i alt.

Toget var splitta i tre seksjoner. Blå del skulle ta seg til kongressenteret fra ei anna side enn majoriteten av demonstrantene. Den største gjengen, gul seksjon, kom etter å ha marsjert gjennom Prahas gater til ei bru, dekket av politifolk og panserbiler. På den andre sida av brua kunne man se det enorme kongressenteret hvor det gamle "kommunistpartiet" avholdt sine stormøter den gangen Tsjekkoslovakia lå under Sovjet.

I tillegg til "blå" og "gul", var det og ett tog som bare skulle markere seg og ikke

forsøke å bryte gjennom politiets linjer.

Dominans

Noe av det som virkelig gjorde inntrykk på en del folk var den totale dominansen aktivistene utgjorde i bybildet – tett fulgt av politiets svartkledte utkalte. Gatene var nærmest tømte for tjekkere, det var demonstranter overalt. All trafikk sto stille og i gatene satt det folk og hvilte mellom marsjering og demonstrering.

Blå seksjon slo seg til slutt gjennom politisperringene og ting utvikla seg til noe som ligna et gateslag. Vannkanoner og tåregass blei brukt mot toget og bortsett fra noen få steiner og plankebiter fikk de lite i retur.

Noen kom seg opp på senteret hvor delegatene til IMF og Verdensbankens møte holdt til. Der hang de opp et banner og dette blei sett på som en liten triumf. Sjøl om møtet fortsatte, klarte man å hindre enhver form for trivsel.

Ikke'no opera

Seinere på dagen hadde delegatene tenkt seg i operaen. Men operahuset var sperret av demonstrasjonen, mens appellanter sto foran bygget og holdt appeller mot IMF og Verdensbankens utnyttning av fattige land, mot u-landsgjeld og kapitalisme.

Seinere fikk verden beskjed om at toppmøte skulle avsluttes en dag tidligere enn planlagt. Det blei ikke gitt noen offisiell grunn, men de fleste tenkte nok sitt.

Etterpå

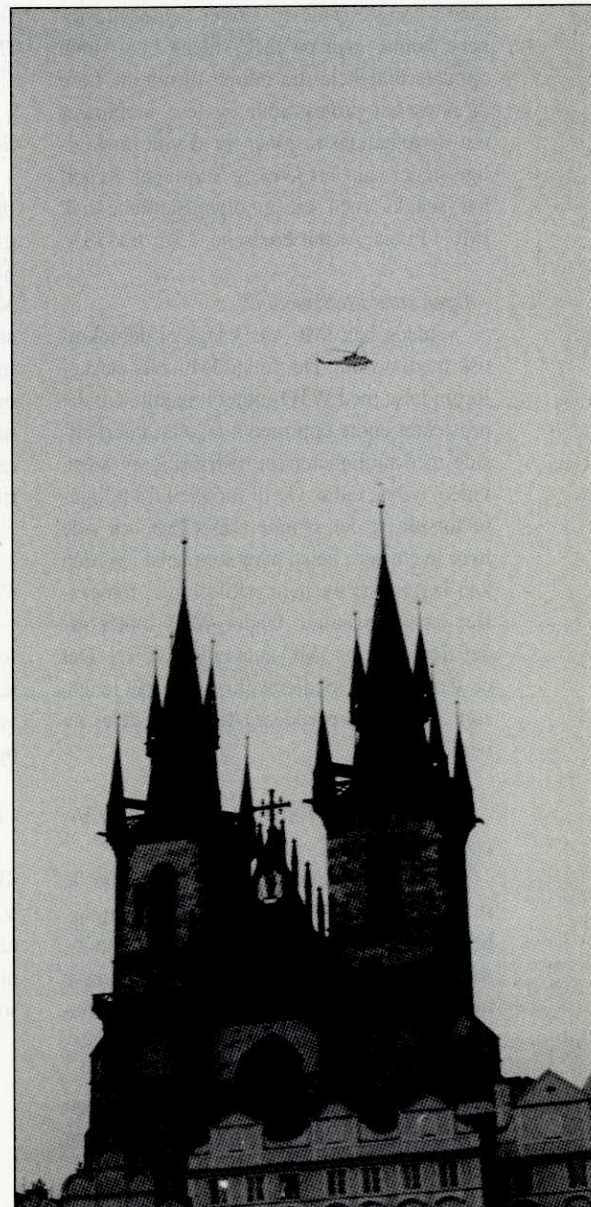
Man kan nok trekke mange lærdommer fra Praha 2000. En av dem er at man må mobilisere breiere. I Seattle, da WTO (Verdens handelsorganisasjon) holdt sitt toppmøte der i fjor, samla 50 000 miljøaktivister, fagforeningsfolk, freds- og solida-

ritetstilhengere, anarkister og småbønder seg mot globaliseringa. I Praha var nærmest bare venstrefløyen representert, og forhåpningene om like stort oppmøte som i Seattle, slo ikke til.

Deler av markeringa blei også sabotert av små grupper som ikke respekterte sine meddemonstranter. Dette viste de gjennom vold, hærverk eller rett og slett ved å promotere seg sjøl i så stor grad at andre nærmest følte seg som vitner til et kupp.

Likevel var dette primært ei hendelse med positivt fortegn. Mange dro hjem ei erfaring rikere og med mer kamplyst enn aldri før.

Mange har i ettertid sagt at "den tid er forbi da slike møter blir forbigått i stillhet". Det er nok sant.

Himmelen over den tjekkiske hovedstaden var full av overvåkingshelikoptre under årsmøtene.

uavhengige øyen vitner

"Independent Media Center er et nettverk av mediekkanaler, drevet kollektivt, for å skape radikale, objektive og lidenskapelige skildringer av virkeligheten."

av Øystein H. Hørgmo
ohorgmo@online.no

SLIK BESKRIVER INDEPENDENT Media Center (Indymedia/IMC) seg sjøl på sine hjemmesider. I forkant av demonstrasjonene mot Verdens Handelsorganisasjon (WTO) i Seattle, november 1999, så forskjellige medieorganisasjoner, fagforeninger og aktivister behovet for en uavhengig mediedekning. De ville ha et senter som kunne dekke grasrotas syn på demonstrasjonene og WTO. Så de starta Independent Media Center.

I september møttes kaksene i Verdensbanken og IMF i Praha. Og blant journalistene fra CNN og TV2 sprang IMC-reportere med lojaliteten et annet sted enn inne i kongressenteret. Under demonstrasjonene kunne man på IMC-sidene bl.a. finne oppdaterte nyheter fra minutt-til-minutt, høre direktesendt protestradio og lese meldinger om støttedemonstrasjoner fra så vidt forskjellige steder som Tel Aviv og Stavanger. Rebell har snakka med en av organisatorene bak IMC i Praha, Arthur Foelsche, 25 år fra USA.

- *Åssen starta Indymedia?*

- Ideen bak IMC var å lage et demokratisk mediaforum. Det første IMC blei starta i forbindelse med WTO-møtet i Seattle. Og det prosjektet endte opp med å lage en internettside med muligheter for overføring av tekst, video, lyd og radio. Og til forskjell fra tidligere forsøk på det samme, laget IMC en side hvor hvem som helst, hvor som helst i verden kan legge sine øyenvitneskildringer, fotografier og videosnutter. Under WTO-møtet var det flere inne på IMC-sida enn på CNN. Det er den største medierevolusjonen på lenge, som raskt har spredd seg til andre deler av verden.

- *Hvorfor er det et behov for uavhengig mediedekning?*

- Ordet "independent" skiller IMC fra de store, kapitaleide mediene fordi "uavhengig" betyr at du ikke har noe ansvar overfor annonsører, investorer og andre med såkalt interesse i selskapa. Uavhengig media betyr at journalisten er lojal mot sannheten, ikke pengekas-

sa. Media i dag er ikke drevet av en "edel søken etter sannheten". Media i dag handler om å tjene penger.

Vi er helt avhengige av uavhengige journalister for å få til dekning av hendelser som ikke "selger aviser". Og det er stort sett histo-

rier om folk i alle hjørner av verden som får kulturen, livene og miljøet sitt ødelagt av kriger, storselskaper, grådighet - kapitalismen.

- *Har IMC et politisk grunnlag?*

- Det spørsmålet vil du nok få mange forskjellige svar på, avhengig av hvem du spør. Vi har ikke noe vedtatt plattform. Det alle nok er enige om er at Indymedia handler om å skape demokratiske former for kommunikasjon og spredning av informasjon. Personlig ser jeg på opprettinga av IMC som et helt klart radikalt, politisk prosjekt. Jeg tror at Indymedia er starten på at folk begynner å ta tilbake kontrollen over media. Og det gjør IMC til et veldig revolusjonært prosjekt.

- *Hva synes du om de store medieselskapers dekning av demonstrasjonene?*

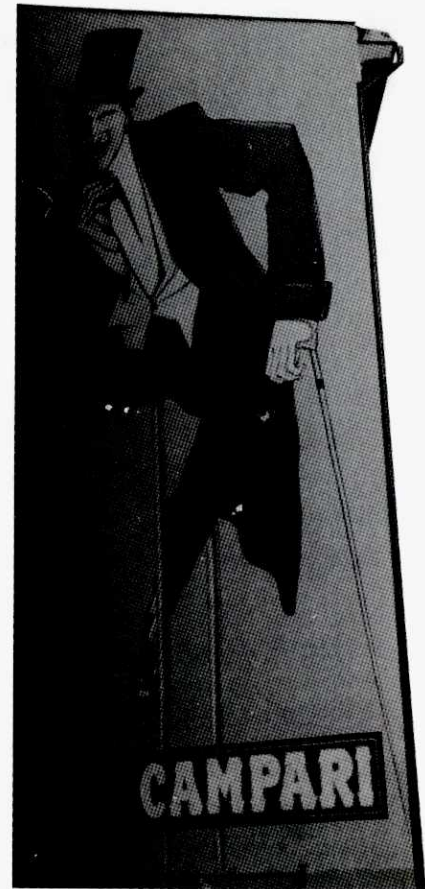
- Stort sett var den ekstremt forutsigbar, og fokuserte bare på "volden". Det var få som gikk noe inn i bakgrunnen for protestene, og hva som egentlig forgikk på Verdensbank/IMF-møtet. Ingen av de store selskaperne prøvde å forklare hva som egentlig skjedde. BBC lagde en lang dokumentar om demonstrasjonene, men unngikk helt å si noe om bredden i motstanden. De store medieselskaperne reduserte som vanlig protestene til steinkasting og molotovcocktails.

- *Hadde dere noen problemer med politiet i Praha?*

- Ja. Politiet stoppa hele tida journalister for å spørre etter pass. Ca. 10 IMC-journalister blei faktisk arrestert. Overvåkningspolitiet var hele tida utafør kontorene våre og filma og fotograferte reportere.

- *Vil IMC fortsette arbeidet i Praha?*

- Det er mange aktivister i Praha som vil fortsette å arbeide med saker fra protestene. Vi håper at folk i Praha vil begynne å bruke nettsida som en ressurs og et sted for kommunikasjon, i forhold til protestene, men også som et nytt forum for folkelig mediedekning.

av Mathias Bismo
mathias@stud.uib.no

Ghana har verdens tredje største gullressurser. Likevel er det et av verdens fattigste land. Da Ghana fikk sin selvstendighet, hadde kolonimaktene kjørt landet på felgen, og vel så det. Landet trengte penger for å komme seg opp igjen, og fikk lån i Verdensbanken (WB). Men WB stilte krav. De krevde at gullressursene skulle privatiseres. Gullressursene kjøpt av en engelskmann for en slikk og ingenting, mens Ghana bruker lånet sitt til å bygge veier og jernbaner han kan frakte gullet ut av landet på. Dette er bare ett av mange eksempler på hvordan WB og dets søsterorganisasjon Det Internasjonale Pengefondet (IMF) går den rike verdens ærend ved å trække de allerede fattige landene lenger ned i søla, og gjøre dem enda mer avhengig av institusjonene enn de allerede er.

MER?

<http://www.indymedia.org>
<http://www.protest.net>
<http://prague.indymedia.org>

independent
media center

delen fungerer nøyaktig som den gjorde for hundre år siden da landene i den tredje verden var kolonier. blir slaver under den vestlige verdens profittjag.

imperialisme på høygir

IMF OG WB ble stiftet av verdens 43 rikeste land i den lille amerikanske byen Bretton Woods i 1944 for å planlegge gjenreisningen etter krigen. Formålene bak disse, og flere organisasjoner som ble dannet samtidig, var for det første å gi lån til gjenoppbyggingen av verdensøkonomien samt å skape et stabilt internasjonalt marked. Utover dette skulle de fremme en "fri verdenshandel". IMF og WB fikk imidlertid ikke noen særlig betydning i årene umiddelbart etter krigen. Den amerikanske Marshall-hjelpen og den kalde krigen forhindret det.

Da 2. verdenskrig ble avsluttet var hele Afrika og store deler av Asia fortsatt kolonier under vesteuropeiske land. Men den raske industrielle reisingen i den vestlige verden gjorde forskjellene mellom Vest-Europa og koloniene stadig større. Det ble klart at man tapte mer enn man tjente på å ha kolonier. En god del kolonier måtte kjempe langvarige kriger for selvstendighet, men etter hvert ble det etablert selvstendige stater i de tidligere koloniene. De nye statene var imidlertid i en så skrøpelig forfatning at de måtte låne penger. Og det gjorde de; frem til 70-tallet i all hovedsak i private banker, banker som var fornøyde bare de fikk igjen renter og avdrag.

IMF og WB entrer scenen

I 1973 oppsto en verdensomfattende økonomisk krise, og som økonomiske kriser flest rammet denne i hovedsak landene i den tredje verden. Og det var i denne situasjonen IMF og WB begynte å vokse. For at landene skulle kunne fortsette å betale renter og avdrag, ble de tvunget til å ta opp nye lån. Men bankene hadde begynt å bli skeptiske, slik at stadig mer ble lånt hos IMF og WB. De private bankene trakk seg

endelig ut da Mexico i 1982 annonserte at de ikke lenger kunne betale tilbake. Dermed var markedet åpent for IMF og WB.

Mens de private bankene bare krevde å få renter og avdrag tilbakebetalt, krevde IMF og WB mer. De krevde at landene tilpasser seg såkalte "strukturtilpasningsprogram" (SAP). SAP betyr kort fortalt at landene må åpne grensene sine for varer og kapital fra resten av verden. Resultatet av dette er at nasjonal industri blir utkonkurrert og at ressursene i landene havner i den rike delen av verden. De pålegges også å kjøpe så og så mye fra den rike verden. Dermed opprettholdes den skjeve handelsbalansen hvor fattige land selger råvarer til den rike verden, hvor råvarene blir videreforedlet og solgt tilbake til opprinnelseslandet.

Landene blir også pålagt å ikke opprettholde de kunstig høye valutakursene enkelte land har innført for å få mer når de selger til utlandet, de blir nektet å subsidiere viktige industrier som matvareproduksjon, de blir tvunget til å fjerne skatt på utbytte og de blir tvunget til å privatisere. Og så lenge pengene finnes i den rike delen av verden, så er det vestlige bedrifter som overtar.

Økonomisk slaveri

IMF og WB krevde at det lille som finnes av faglige rettigheter skal svekkes ytterligere. De krevde at minstelønnen skal vekk. De åpner for skolepenger og privatisering av skole- og helsevesen. Dette rammer ikke dem som er på toppen; det rammer vanlige fattigfolk som allerede har problemer med å få endene til å møtes.

Det er ingen grunn til å tro at IMF og WB regner med å få alle pengene sine tilbake. Derfor

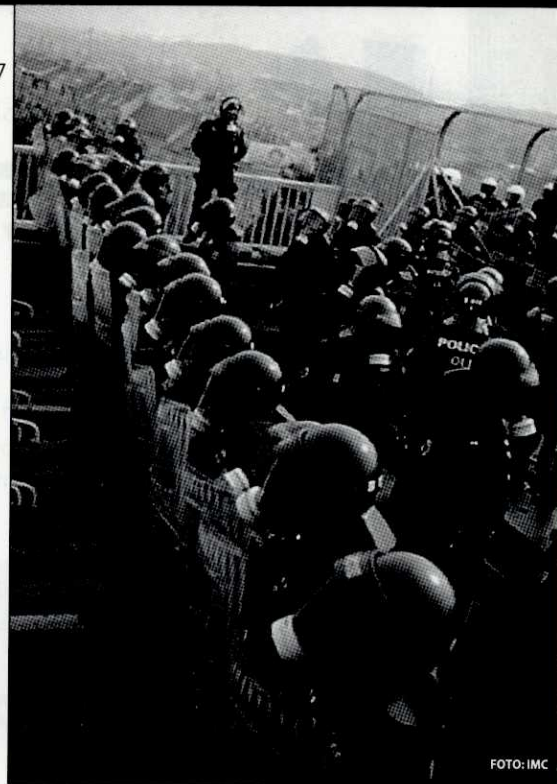

FOTO: IMC

6000 politifolk beskyttet pengemøtet.

snakker de nå om å slette U-landsgjelden. Disse pengene er imidlertid småpenger i forhold til den økonomiske gevinsten for den rike verden. De får større mulighet til å hente ressurser ut av land i den tredje verden, samtidig som grensene åpnes for at de kan få solgt sine varer der. Verdenshandelen fungerer nøyaktig som den gjorde for hundre år siden da landene i den tredje verden var kolonier. De blir slaver under den vestlige verdens uhemmede profittjag. Forskjellen er at landene nå er "selvstendige". Dagens kolonimakter behøver ikke lenger å betale for utdanning, helse og kommunikasjon.

IMF og WB er imidlertid ikke alene. Organisasjoner som Verdens Handelsorganisasjon (WTO), EU og Den Nordamerikanske Frihandelsunionen (NAFTA) eksisterer med det samme formålet, alle vil de "skape en friere verdenshandel".

Det finnes motstand

Samtidig vokser motstanden mot imperialismen, i nytale kalt "globalisering", over hele verden. I Danmark så vi det nylig da et flertall sa nei til EUs økonomiske union. I Norge mobiliserer Nei Til EU og Ungdom Mot EU imperialismemotstandere av alle avskygninger. 400 norske aktivister tilbragte 80 timer på buss for å vise motstand i Praha. Fagbevegelsens aksjoner for velferdsstaten er en mobilisering mot denne politikken i Norge. Og det er i denne typen brede mobiliseringer muligheten ligger. Antikapitalismen er i ferd med å bli en folkebevegelse, en folkebevegelse det absolutt er verdt å bruke mye tid på.

Demonstranter blokkerer Prahas gater
i protest mot pengemøtet i september.

K

"Dette er den nye intifadaen", sa doktor Tarek den andre opprørsdagen. Den gangen ristet de andre palestinerene på hodet og hevdet at det var "ønsketekning", at det hele snart var over. Doktor Tarek skulle vise seg å få rett.

KULEREGN OVER PALESTINA

av Pål Hellesnes og Hege Bae Nyholt

FOR NOEN DAGER siden skjøt den israelske hæren en panserbrytende rakett inn gjennom soveromsvinduet til vår 27 år gammel venninne, om natten i landsbyen Beit Jala. Hun hadde aldri kastet stein, men kanskje hun vil nå...

"Vi ble først beleiret av tyrkerne, så ble vi kolonisert av britene. Nå er vi okkupert av Israel. Når skal det ta slutt?"

EN MOR I EN FLYKTINGLER I KAIRO
(FRA "INTIFADAENS BARN" AV KAROLINE FROGNER)

Historien om Palestina er historien om kriger, opprør, nederlag, undertrykking og martyrer. Opp gjennom tidene har Palestina blitt hærtatt av ulike kolonister. Fra korsfarere som hevdet at de skulle frigjøre den hellige stad fra barbarene, via britenes kolonivelde til Israels jerngrep i dag. Palestinerne har sloss for sin frihet, men overmakten har ofte vært så alt for stor.

I dag er det de to små landområdene Vest-bredden og Gaza som utgjør Palestina. Palestina er etter Oslo-avtalen inndelt i tre soner, A, B og C.

Sone A er de helt sjølstyrte områdene, områder hvor palestinerne har både militær og politisk kontroll. Sone B kontrolleres militært av Israel og politisk av Palestina. I sone C har Israel full kontroll. Vestbredden og Gaza utgjør bare 20 prosent av det historiske Palestina. Sjøl i A-sonene vokser de jødiske settlementene fram. Sjølstyret er en vits så lenge Israel kontrollerer områdene rundt.

Vi er stasjonert i den palestinsk-kontrollerte byen Betlehem, som vel for de fleste er best kjent for en bestemt barnefødsel. Byen er vakker med trange smug, og minner langt på vei om de religiøse maleriene de fleste besteforeldre har smykket ut do eller trappeopp ganger med.

Etter solnedgang går Betlehem fra å være en travel by med butikker, fortaussjapper, gale taxisjåfører og ikke minst horder av turister som skal kysse stjernen i fødselskirken til å bli en folketom og død by.

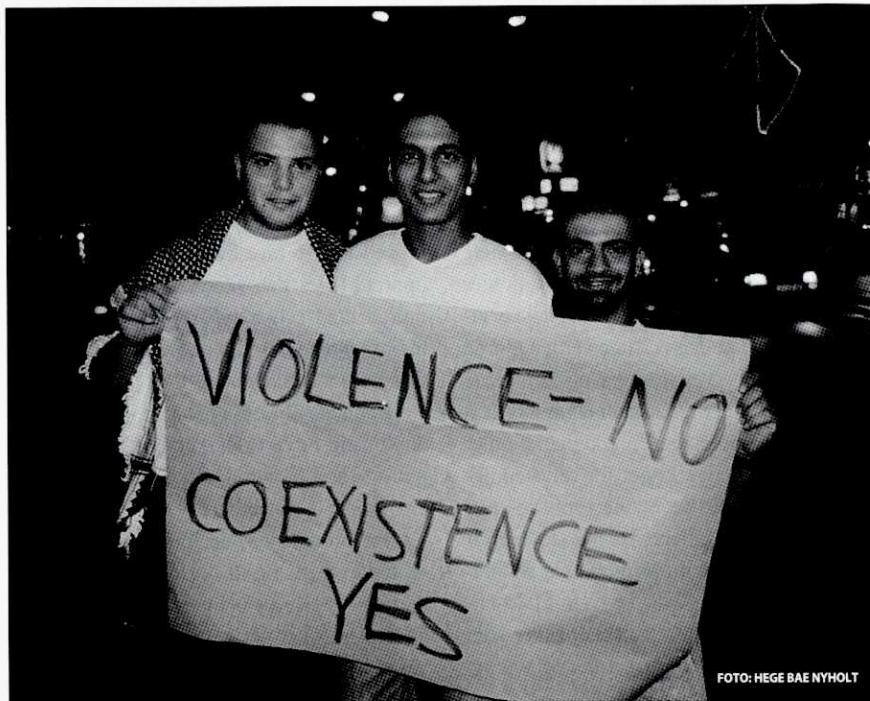

FOTO: HEGE BAE NYHOLT

Vold- nei, sameksistens - ja. Fra en fredlig demonstrasjon i Haifa.

"Palestina er et fengsel"

TAXISJÅFØR I BEIT JALA

"Hvordan kan vi tro på fred så lenge de stjeler landet vårt?" er et vanlig omkved når vi spør palestinere om fredsprosessen. Troen på en reell fred for palestinere finnes nok bare i de høye diplomaters gemakker i Oslo og Washington. Den vanlige palestiner er langt mer realistisk. Og pessimistisk. Daglig minnes de på at de ulike fredsavtalene kun er et stykke papir statsledere kan smykke seg med å ha fått i havn.

Jevnlig stoppes palestinerne i de utallige checkpointene, mens settlerne kjører vinkende forbi. ID kortene sjekkes nøye, men våre norske pass er de lite interessert i. For å reise fra Betlehem til Jerusalem må man som palestiner ha en spesialtillatelse. Mange opplever det å søke om tillatelse for å dra til Jerusalem som så ydmykende at de heller velger å bli avvist ved grensesperlingen de gangene de blir stoppa.

En palestiner vi prata med en sen kveld vi venta på at israelske soldater skulle bli

ferdig med å granske papirene, sa: "They know there's nothing wrong. They just do it to bother us, and make us leave the country."

Korrupsjonen blomster blant de palestinske lederne, og det hevdes at en enkel måte å bli millionær på er å få en jobb høyt opp i administrasjonen. Palestinerene føler seg forrådt av sine egne og hevder at de blir dobbelt undertrykt. Men de er litt mer forsiktig i sin kritikk likevel. Det er farlig å være for kritisk, det kan koste deg jobben eller helsa.

Alle har de historier å fortelle om intifadaen, men de hevder at de er lei av å fortelle om fortiden, de vil heller snakke om hva som skjer nå. Men ett enkelt spørsmål får de lett på gli. Når de først er i gang, holder de det gjerne gående i timer, mens de stadig avbryter hverandre.

Historiene de forteller er virkelige; som om ei tante som ble skutt i magen og overlevde fordi hun var gravid, eller om ei venninne som ble stoppa i sjuke bilen på vei for å føde, med resultat at hun aborterte. Etter hver endt historie snur de seg mot oss og spør: "Tror du på fred? Hva ville du

gjort i en slik situasjon?" Som oftest blir vi svar skyldig, og følger i stedet opp med et nytt spørsmål som resulterer i enda en ny historie om voldtekt, tortur og overgrep.

Påstanden skulle snart vise seg å være

"Når lederne snakker om fred, vet vi at det snart vil skje noe fryktelig."

PALESTINSK LEIDER

rett. En dag kom vår venn Rafat inn på kjøkkenet der vi bor. Han satte seg ned og tente en røyk før han forkynte: "I dag har Palestina fått fem nye martyrer."

I dagene som gikk skulle antallet martyrer og såra øke for hver time. Vestbredden og Gaza ble herja av opptøyer og nedslaktninger. Palestinske studenter og ungdom fra flyktningleirene demonstrerte mot Israels undertrykking og ikke minst Likud-leder Ariel Sharons besøk på al-Haram al-Sharif, tempelhøyden der Klippemoskeen og al-Aqsa-moskeen står.

Sharon, tidligere forsvarsminister i Israel og ansvarlig for massakrene i Sabra og Shatilla, ble eskortert av omkring 1000 bevæpna politi under sitt besøk. Det var sammenstøtene mellom politistyrkene og palestinske demonstranter som utløste opptøyene. Demonstrantene, som kalte Sharon "morder" og "Hitler" ble beskytt av de israelske politistyrkene med både tåregass, gummikuler og skarpe skudd. Palestinske øyenvitner hevder at sivilkledd sikkerhetspoliti var inne i al-Aqsa-moskeen, provoserte fram konfrontasjoner og sto bak flere av skyteepisodene.

Urolighetene spredte seg til gamlebyen i Jerusalem om kvelden, og den israelske politistyrken ble økt fra cirka 1000 til 4000.

Demonstrantene er intifadaens barn. De har vokst opp med den stadige trusselen om at soldater skal storme huset og arrestere familiemedlemmer, og de er godt kjent med å kaste stein. Om kvelden etter den første de-

monstrasjonen i Betlehem møter vi noen ungutter på gata. De forteller på gebrokket engelsk at de traff mange soldater med stein, og letter på t-skjorta et kort øyeblikk for å vise fram slynga de bruker.

De spør hvor vi kommer fra, og når vi svarer Norge, lyser en av dem opp og forteller at han elsker Tore André Flo - og at fotball er hans store lidenskap. Vi utveksler noen høflighetsfraser på arabisk før vi går hjem til vårt trygge hus og de til flyktningleiren.

I morgen skal de igjen kaste stein og kanskje ender de i statistikken over sårede eller drept.

Ambulansene kjører fram og tilbake døgnet rundt med sårede og døende ungdommer som slåss for sin frihet. Ambulansenes evige ulen skaper en iskald redsel som legger seg i magen.

De feirer ikke bryllup lenger i nabobygningen som er byens festlokale og ellers besøkt av syngende, skrålende mennesker alle ukedager. Ingen taxisjåfører henger over hornet for å tiltrekke seg mulige kunder. Ingen butikker er åpne, det er generalstreik.

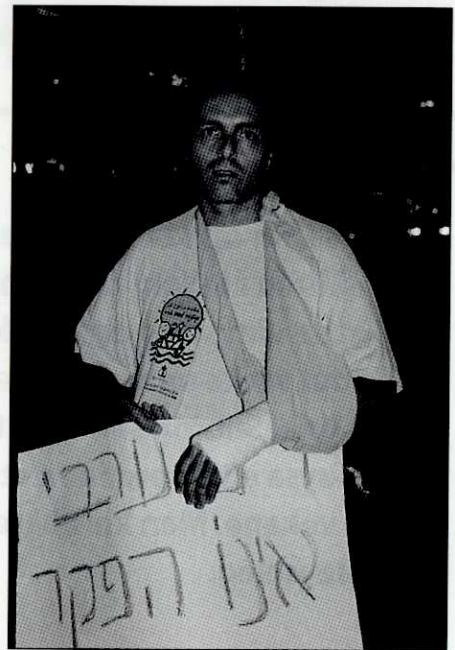
På tv'en sender alle de arabiske stasjonene kontinuerlig bilder fra Intifadaen og fra dagens trefninger, bare akkompagnert av de ulende ambulansene på gata.

En scene som utspilte seg på Gaza har vakt særlig oppsikt. En far og sønn som hadde søkt ly bak en lav steinvegg ble beskytt av israelske soldater, og sønnen ble hardt såret. Faren forsøkte å beskytte den 12 år gamle sønnen, men skuddsalvene gjorde det umulig for dem å komme seg i sikkerhet. En ambulansesjåfør fra Røde Halvmåne forsøkte å komme dem til unnsetning, men ble selv skutt ned og drept. 12-åringen døde senere av skadene, og faren ble innlagt på sykehus. Hele dette opptrinnet ble formidlet direkte på palestinsk tv.

Biblotekaren, som ellers forteller vitser på arabisk og ler så det spruter kaffe til alle kanter, vandrer rundt i gangene og gråter over en tolv år gammel gutt fra Gaza. Det kunne ha vært hennes sønn, nevø eller nabogutt.

På Israelsk TV viser de en nyttårsballet og andre lystige og oppbyggende programmer.

I gatene

De heldigste demonstrantene slipper med skrekken og en omgang juling i møtet med israelsk politi.

dør ungdommer på vår egen alder av israelske kuler, hus i flyktningleirene blir fylt med tåregass.

Samme dag som opptøyene brøt ut had-

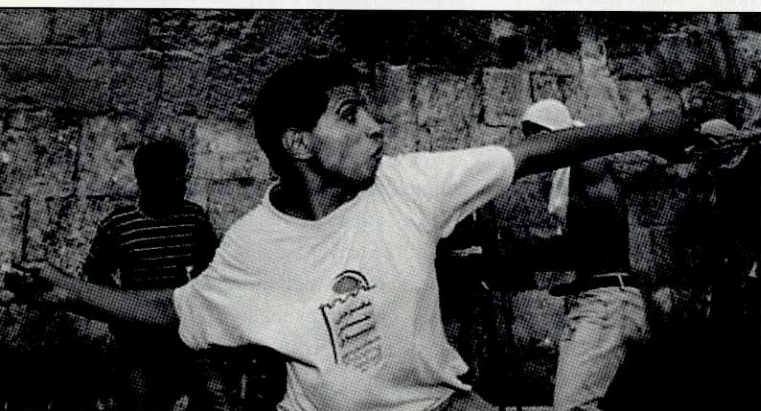
"Livet må gå videre, vi kan ikke bare slåss og sørge"

LEDER FOR BARNEKULTURSENTERET I BETLEHEM

de ett av barna på barnekultursenteret der vi bor bursdag og dagen ble feira med kake og tradisjonell sang og dans. 300 meter lengre bort i gata slåss steinkastende studenter med tungt bevæpna israelske soldater. Vi diskuterte kontrasten med våre palestinske venner, og de fortalte at fra 1948 til 1972, og under intifadaen, ble ikke bryllup, fødsler eller bursdager feiret. Palestina var i sorg. De sa til oss at om de bare skulle tenke på de triste tingene som skjedde ville de bli gale.

Palestinerene er et folk som slåss, men de er også et folk som kjenner de gode historiene og som setter pris på å samles over en kopp myntete eller kruttsterk kaffe. Nå er det lenger mellom spøkene og det trengs ikke lenger spørsmål, for å få høre om Intifadaen. Historiene kommer av seg sjøl.

Stemningen er trykket, ingen barn leker på barnekultursenteret. Nok en gang drepes palestinske barn og ungdommer av israelske kuler.

Det heile vert meir logisk når ein tenkar på kor viktig dette området er for USA: Dei importerer over 40 prosent av sitt totale oljeforbruk frå Midtausten.

4 FALSK FREDSPROCESS

Osloavtalen, som norske politikarar er særst stolte av, bygde i sitt prinsipp på at eit okkupert folk skulle forhandla med okkupantmakta om kor mykje av det okkuperte landet okkupantane skulle få beholde.

Sjølv om palestinarane hadde fått kontroll over heile Vestbredden, Gaza og Aust-Jerusalem, hadde dette berre utgjort omlag 20 prosent av historiske Palestina, og det hadde heller ikkje vore anna enn oppfylginga av dei krava FN har stilt til israelsk attendetrekking i sine resolusjonar.

Det ville ha vore ein fred tufta på urett, men når Israel ikkje ein gong er interessert i ei slik ordning, er det ikkje rart at palestinarar flest vert provoserte.

I tillegg kjem det at israelske overgrep mot palestinarane ikkje har slutta etter at Osloavtalen vart underskrive. For vanlege palestinarar har det vore vanskelegare og vanskelegare å sjå på "Oslo-prosessen" som noko anna enn store ord og lite rettferd.

5 PROVOKATØREN SHARON

Det var dette som låg til grunn før Likud-leiar Ariel Sharon entra scenen. Sharon er ikkje nokon kvensomhelst. Han er tidlegare Israelsk minister, og var mellom anna ansvarleg for massakrene i flyktningeleirene Sabra og Shatilla, der nesten 1000 forsvarslause menneske vart slakta ned. Han har skapt seg ry som ein knallhard motstandar av fredsforhandlingane med PLO, og har skulda til og med Barak for å svika Israels interesser. Alt dette er godt kjent blant palestinarane.

Når Sharon vitja al-Haram al-Sharif den 28. september var det omtrent som om ein kjent nazist skulle kome på vitjing i ein jødisk synagoge. I tillegg var ikkje Sharon aleine - han vart eskortert av 1000 væpna soldatar.

Al-Haram al-Sharif, der al-Aqsa- og Klippemoskèen står, er den tredje heilagaste staden i islam. Det Sharon gjennomførte var med andre ord ein kalkulert provokasjon. Han visste at det ville verta bråk av at han drog dit. Truleg var det nettopp det han ville òg, for å skaffa påskot for å forlate "fredsprosessen" for godt.

6 INTIFADA!

Opprøret som no er i gang vert kalla "den andre intifadaen". Intifada tyder å "rista av seg", og er namnet på det massive palestinske folkeopprøret som gjekk føre seg på Vestbredden og Gaza mellom 1987 og 1994. Den første intifadaen vart på mange måtar det internasjonale vendepunktet for palestinarane. Før hadde ordet palestinar vore nesten synonymt med terrorist, i alle høve i vesten. Men gjennom intifadaen

vart det berre altfor tydeleg for mange folk kven det var som var terroristen. Dette har ikkje palestinarane gløymd. At dei grip til dei same protestmåtene som dei gjorde i 1987, kan derfor spegla to ting: For det første at dette gir utløp for oppsamla frustrasjon blant palestinsk ungdom, og for det andre at dette er den aksjonsforma dei har mest tru på vil føra fram, først og fremst gjennom internasjonal sympati.

7 LØYSING?

Å tru at det vert varig fred utan rettferd for palestinarane, både dei som bur i Israel og dei hundretusenvis som har flykta til nabo-statane, er ein illusjon. Det er ikkje lett å seia nøyaktig kva som vil kunne føre til fred, men nokre krav kjem ein ikkje utanom:

- Umiddelbar israelsk attendetrekking frå Vestbredden og Gaza.
- Alle israelske settlements må fjernast eller settast under palestinsk kontroll.
- Alle palestinske flyktningar må få venda heim.
- Israels apartheidpolitikk mot palestinarane må ta slutt.

Alle desse krava er moglege å gjennomføra, og fullstendig rettvise. Å innfri dei, vil ikkje retta opp uretten som har vorte utført mot palestinarane, men vil i det minste vera eit skritt på vegen.

VITE MER..?

Rød Ungdom arrangerer seminar om den nye intifadaen og Palestina-konflikten. Følg med på www.sosialisme.no

minstenfeministbok i året

av Hannah Helseth
hannah@sosialisme.no

Så har det kommet enda en feministbok. Er det ikke på tide å slutte å skrive og begynne å handle?

Så har det kommet enda en feministbok. Dette skulle være det politiske svaret på Fittstim og Råtektst, som var bøkene som startet feminismedebatten i Norge. Trenger vi enda en feministbok? Er det ikke på tide å slutte å skrive og begynne å handle?

Viktig visjon

Jo, vi trenger mer teori om feminisme for å kunne handle, men om "Feminisjon" gir noen svar på hvordan vi skal handle er en helt annen sak. Feminisjon har handling og organisering som mål, men er skrevet av en redaksjon utelukkende bestående av medlemmer av Sosialistisk Ungdom, som snevrer inn handlingsrommet til boka.

Boka har mange gode og velartikulerte analyser av feminisme og hva som er situasjonen for kvinner i dag.

Feminisjon skisserer en visjon om et samfunn hvor kvinne ikke betyr noe annet enn skjede og livmor - alle de egenskapene som blir tillagt kvinnekjønn skal fjernes, slik at man kan bli hele mennesker - ikke først og fremst kjønn.

Dette er en politisk viktig visjon, og den blir argumentert godt for. Visjonen er

fin, men hvordan vi skal komme dit er et mangelfullt kapitell i denne boka. Det blir ikke skissert opp noen nye kampsaker. Dette er en innføringsbok i feministisk teori og i kvinnehistorie.

Analysen mangler

Den feministiske bevegelsen har for lengst sluttet å male nye 8.mars paroler, og diskusjonen om hvordan vi skal reise oss til kamp er stort sett fraværende. Hva skal vi gjøre når 15.000 gutter og jenter betaler seg inn for å overvære Sexibitions porno-propaganda i august, en messe som bare blir større og større? Feminisjon gir ingen svar på dette spørsmålet eller andre utfordringer, og de stiller dem ikke heller.

I strategidelen av boka blir sidene brukt på å diskutere gutters rolle i jentekampen, når hovedproblemet er at vi ikke får med oss jenter for å knuse patriarkatet. Når de spe forsøkene på å starte jenteorganisasjon blir omtalt tar man ikke opp hvorfor de aldri blir noen kraft. Analysen av hva som har gått galt og hva man kan lære for framtida er ikke der.

Jenter blir oppfordret til å organisere seg, men hvordan de skal organisere seg

mest effektivt er en helt annen sak. En svakhet med hensyn til framtida er fraværet av en analyse av Alternativ til Abort i Norge (AAN), som ikke blir nevnt med et ord under delen om abortkampen.

Det er umulig å fylle en bok med alle gode intensjoner - men mangfoldet og analysen av framtidens utfordringer hadde blitt bedre om redaksjonen hadde representert flere miljøer.

Julegavetips

Feminisjon er definitivt en god feministisk julepresang. Den er en velskrevet innføring i feminisme, og er full av kunnskap og stimulans for å få jenter bevisste. Radikale feminister trenger en bedre strategi og en analyse av hvordan man skal gripe dagen enn det som kommer fram i Feminisjon, slik at vi kan oppnå den våte drømmen om en feministisk revolusjon. Med Feminisjon går Sosialistisk Ungdom mange mil i utviklingen av feministisk teori, men de bidrar kun med noen skritt for den feministiske bevegelsen som helhet.

KLASSEKAMPEN

-eineste dagsavis til venstre for Stoltenberg

JA, EG VIL ABONNERE

på venstresidas dagsavis i

- eitt år (kr 2.180,-)
- seks mnd (kr 1.090,-)
- tre mnd (kr 545,-)

Navn:

Adresse:

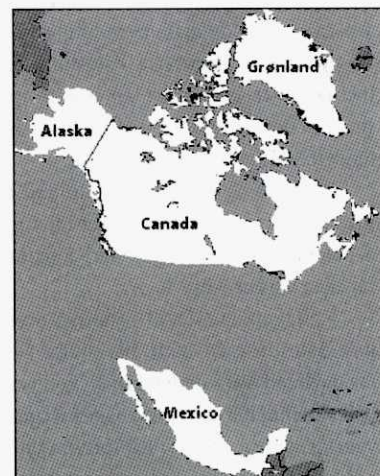
Postnummer:

Poststed:

Telefon:

KLIPP UT OG SEND TIL KLASSEKAMPEN, BOKS 9257 GRØNLAND, 0134 OSLO,
BRUK ABONNEMENT@KLASSEKAMPEN.NO ELLER RING 22 05 95 70.

geografi

USA-havet. Det hadde vært no!

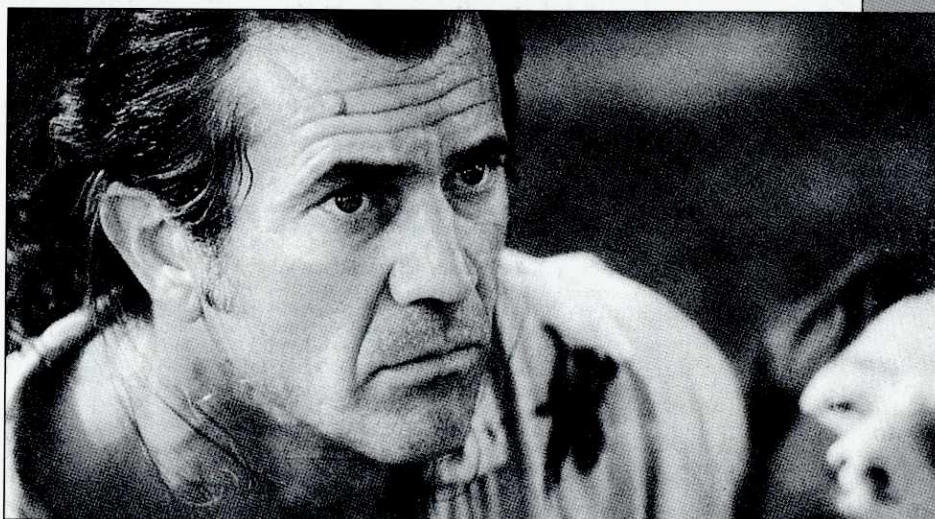
VISJON: ØYSTEIN H. HORGMO

Hollywood ljuger!

Det er ikke bare vietnamfilmer fra 60-tallet som pynter på den historiske sannheten. Hollywood forfalsker historie mange ganger i året.

av Øystein H. Hørgmo
ohorgmo@online.no

Mel Gibson. Revolusjonær bonde, voldtektsmann og indianerdreper.

FILM ER BARE OPPDIKTNING. Og stort sett skjønner vi som ser filmer det. Men når filmer utgir seg for å være sanne, for å beskrive en historisk hendelse, er det fare på ferde. I år har det kommito amerikanske filmer som vi skal se litt nærmere på: "Patrioten" og "U-571".

"Patrioten" handler om bonden Benjamin Martin (Mel Gibson) som tidligere i livet har vært med i mange kriger i "det nye landet". Når uavhengighetskrigen kommer slutter han seg til de revolusjonære styrkene og hjelper til med å drive britene ut av USA. I filmen er Benjamin Martin et tvers igjennom god familiemann som vil det beste for alle. Han har riktignok svarte slaver på gården sin, men de behandler han så godt at når britene spør om de er slaver svarer de: "Nei, vi jobber her av egen fri vilje." Og det er forholdet mellom svarte og hvite som er den groveste historieforfalskinga i denne filmen. Under uavhengighetskrigen var det noen slaver som kjøpte seg fri ved å delta i krigen. Men i "Patrioten" framstilles det som en viktig

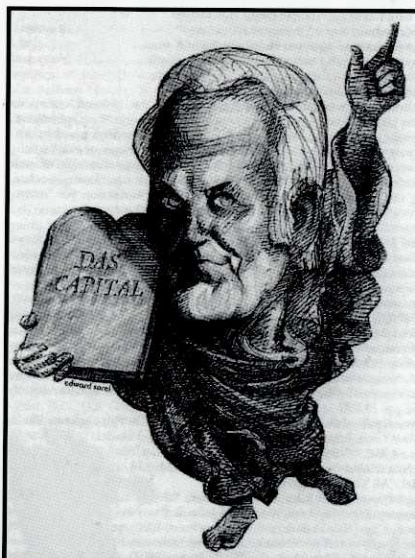
ting for de svartes frigjøring. Britene er grusomme og holder slaver. Mens vi får vite at et sånt samfunn vil ikke amerikanerne ha. Det formelle slaveriet fortsatte i USA i nesten 100 år etter uavhengigheten.

For å få historia til å bli blankpolert og patriotisk – noe å være stolte av for amerikanerne, blir britene framstilt som tvers igjennom onde, mens amerikanerne ønsker frihet for alle. Rollefiguren Benjamin Martin er bygd på en historisk person ved navn Francis Marion. Han var bl.a. voldtektsmann, indianerdreper og slaveholder. Og det var ikke uvanlig på den tida – det var faktisk de beste kjennetegna på en god, hvit patriot.

"U-571" handler om en amerikansk ubåt som blir sendt på tokt i Atlanterhavet for å få tak i tyskernes kodemaskin "Enigma" fra en tysk ubåt. Filmene er bygd

på en historisk hendelse, med en liten forandring: i virkeligheten var det en britisk ubåt, ikke en amerikansk, som fikk tak i kodemaskinen. I England har det blitt mye bråk rundt filmene. Krigsveteraner føler at deres innsats har blitt skyvi til side så amerikanerne skal få enda litt større tanker om seg sjøl.

Ingen filmer skildrer virkeligheten på en subjektiv måte. Det er veldig farlig å tro det. En film gjør mye mer inntrykk enn en historiebok. Og mange sitter igjen med inntrykket av at USA er den snille, rettferdige storebroren som ordner opp der det trengs. Det er det motsatte som er sant: USA er en hensynsløs, kapitalistisk supermakt som ikke skyr noen midler for å sikre herredømme i verden. Ikke en gang historieforfalskning.

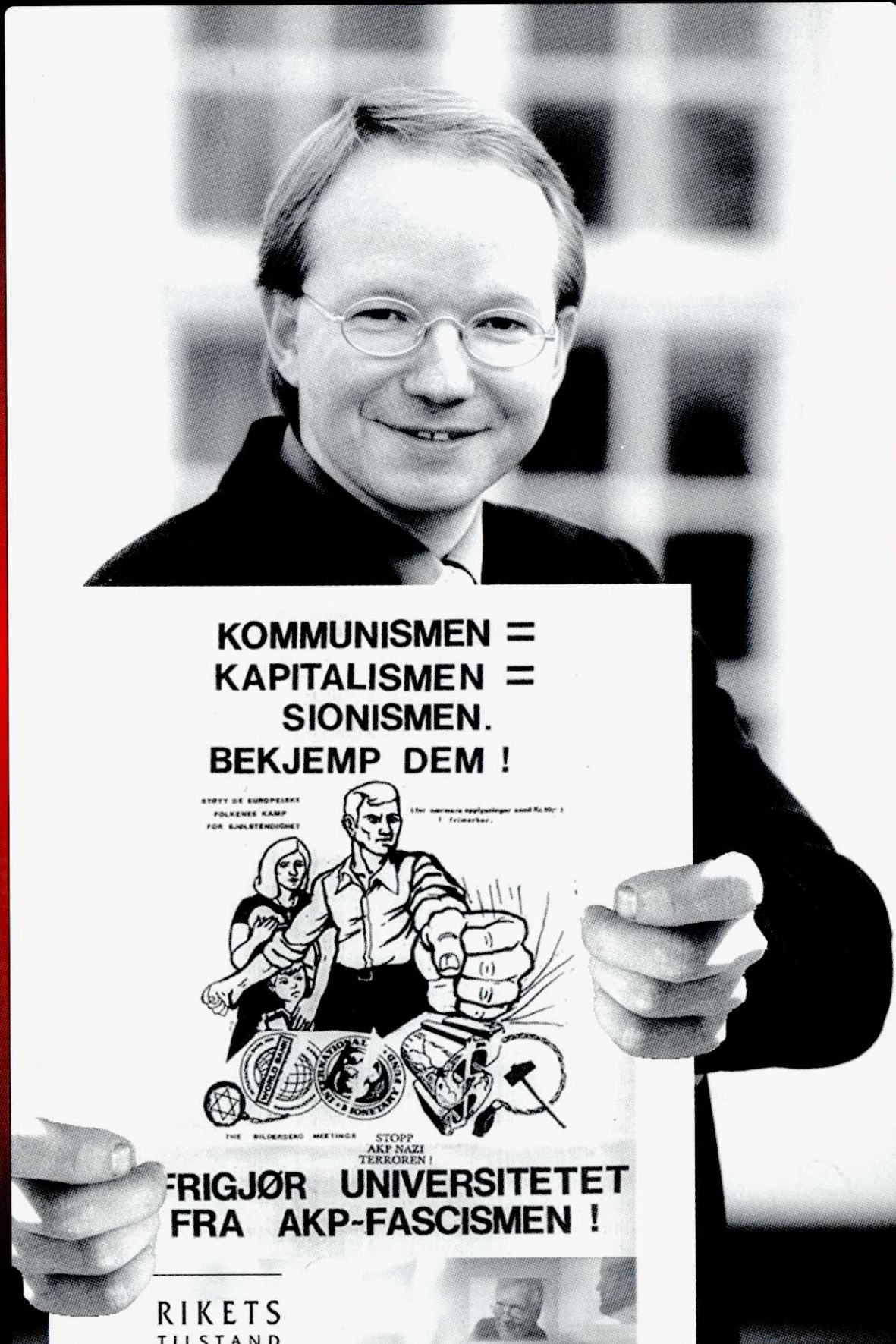
Røde Fane - rått og rødt!

Hvis du ikke er abonnent på Røde Fane, kan du få minst fire nummer i året ved å sende kr 100 til: Postboks 124, 3251 Larvik. Bankgiro 6276.05.28108

Nr. 4/2000 inneholder:

-Erling Folkvord: Privatisering – kapitalens vidundermedisin -Toril Nustad: Kvinnekampen er systemoverskridende -Arne Byrkjeflot: Grønne avgifter -Pål Steigan: Fra bytteverdisamfunn til bruksverdisamfunn -Geir Christensen: Fra en menneskerett å bo – til en kapitalistrett å flå -Are Saastad: «Pasienten først» – historien om planlagt slakt av Aker Sykehus -Torstein Dahle: Produksjon og økonomi i et sosialistisk Norge -Torstein Dahle: Markedet – en gift for sosialismen -John Bellamy Foster: Monopolkapitalen ved årtusenskiftet -Hans Isaksson: Chomsky -Collette Guillaume: «Rase»begrepets skiftende ansikt -Ingrid Baltzersen: «Families we choose» (bokomtale)

reklame:

MASSEDRAP OG ENSRETNING..? BLI MED I RØD UNGDOM!